

Večeře Páně

1 ...Páně. A je nám opravdu velice líto, že máme nedostatek míst k sezení pro všechny lidi a zejména ty, kteří museli odejít pryč. Zrovna před chvílí jsem se dozvěděl o možnosti pronájmu divadla v New Albany, které by pojalo kolem třech tisíc lidí. Ale byli jsme prostě... Tato evangelizace byla plánována pouze pro tuto malou místní církev. A pro mne to je krátká doba návratu domů. A jsem velice rád, že vás všechny zde mohu vidět.

2 Pokud se nemýlím, vidím své bratry z Georgie, bratra, nemohu si vzpomenout jeho jméno, Palmer, z Maconu, Georgie. Jsem rád, že tě zde máme, bratře Palmer. Bratr Crase zde vpředu, jsem rád, že tě vidím.

3 Víím, že někde v této budově se nachází doktor Lee Vayle, jeden ze sponzorů mých shromáždění v Lima, Ohio, kde... on je pastorem První baptistické církve a mým osobním přítelem. On byl dnes u nás doma a přijel nás navštívit a zúčastnit se tohoto shromáždění. Snad během některého večera mu dáme možnost povstat a promluvit k nám. Snažil jsem se jej přimět k tomu, aby dnes večer zaujal moje místo a promluvil, ale on nechtěl. Doufáme však, bratře Vayle, že snad zítra nebo později budeš nám schopen říci několik slov, snad ohledně těchto shromáždění, nebo cokoliv ti Pán položí na srdce.

4 Jsou zde ještě jiní lidé, rád bych je všechny poznal, každopádně jsme rádi, že jste zde. Tam vzadu vidím takového malého chlapíka, on přijel se skupinou kazatelů, kteří mne dnes odpoledne navštívili, jsou z Arkansasu a rovněž z Missouri.

5 A tak bychom chtěli tohoto večera vykupovat čas, neboť bychom rádi skončili každou večerní bohoslužbu, pokud to bude možno, do devíti hodin. Dnes večer máme večeri Páně, a tak to protáhneme trochu déle než obvykle.

6 Zítra večer, bude-li vůle Páně, bych rád kázal na téma, „Budte tedy dokonalí“ a „Dokonalá oběť,“ tedy zítra večer. Tedy, o velikém pátku.

7 A v sobotu večer bude „Uložení do hrobu“, bude-li vůle Páně.

8 V neděli ráno při východu slunce v šest hodin, a potom v deset bude křest, a v deset třicet hodina nedělní školy na téma

zmrtvýchvstání.

9 A v neděli večer bude regulární uzdravovací bohoslužba, jakou míváme na evangelizačních polích.

10 A doufáme, že přimějete a přivedete s sebou své přátelé, hříšníky a tak dále, a že nám budete nám nápomocni i během pokračování těchto shromáždění.

11 Dnes večer mám novou Bibli, je to dar bratra Dunkarda. A je hodně veliká. Kázal jsem z ní poprvé. Je trošku nešikovná.

12 Víme, že naše setkání má jistý účel. Totiž, chceme podporovat Kristovou věc a nalézt pokoj pro naše duše, abychom se mohli stát lepšími muži a ženami, lepšími služebníky Pána. Jestli jsme přišli z jakékoliv jiné pohnutky, pak neobdržíme od Pána požehnání. Přišli jsme, aby nám bylo pomozeno. Přišli jsme očekávat na Boha. A toto je polepšovna [nápravný ústav] kde nám Bůh dává své požehnání, a pokárá nás za naše chyby.

13 Předtím než otevřeme Slovo, poprosíme Ducha svatého o pomoc. Skloňme své hlavy.

14 Požehnaný nebeský Otče, ve Tvé božské přítomnosti předkládáme sami sebe, jako posluchači evangelia; a jako hlasatele Slova, obřež naše rty, a uši ke slyšení, a srdce k přijetí. A nechť Duch svatý nám dnes něco rozdělí, udělí ze své pravdy věčné Boží milosti každému jednomu z nás; abychom, až budeme tuto budovu dnešního večera opouštět, mohli říci totéž, co řekli ti, kteří se vraceli z Emauz: „Zdaliž srdce naše v nás nehořelo, když mluvil nám na cestě?“ Neboť prosíme o to ve jménu Ježíše. Amen.

15 V Matoušově evangeliu 26. kapitole, 28. a 29. verši si přečteme náš text:

Potom vzal kalich, vzdal díky a podal jim ho se slovy: „Pijte z něho všichni,

neboť to je má krev nové smlouvy, která se prolévá za mnohé na odpuštění hříchů.

A říkám vám, že od této chvíle už nebudu pít z tohoto plodu vinného kmene až do toho dne, kdy ho s vámi budu pít nový v království svého Otce.“

16 A nyní bychom si chtěli promluvit o „Večeři Páně.“ A to je pravá noc této večeře.

17 A první přijímání se konalo v Egyptě, to bylo první přijímání, to byl velikonoční beránek, kterého zabili, jenž byl předobrazem Krista. A mnozí z nás jsou obeznámeni s tou požehnanou starou historií, jak oni konali to přijímání a potom chodili čtyřicet let po poušti. A když vycházeli, nebyl uprostřed nich nikdo churavý. Dokonce jejich oděv se neošuměl; Bůh si je, chránil čtyřicet let.

18 Jaká požehnaná jistota pro nás dnešního večera, jestliže to byl předobraz, pak Kristus je skutečností. A jak Bůh tyto děti vysvobodil...

19 A když byli účastni toho přijímání, stáli na pomezí života a smrti. Ti, kteří byli uvnitř pod prolitou krví toho přijímání. Nikdo se nemohl zúčastnit toho přijímání, pouze ti, kteří se nacházeli pod prolitou krví. Nejdříve byla prolita krev beránka a byla nanesena na dveřní překlad a veřeje. Překlad to je příčné břevno. A veřeje... A ten beránek byl upečen a jedli ho s hořkými bylinami. Jejich bedra byla přepásaná. Krev byla prolita, a oni prošli pod tou prolitou krví, byli přepásaní a hotoví k odchodu.

20 Je to velice krásný obraz pro dnešní lidi, kteří jsou účastni přijímání, oni se nemohou více spolčovat a přátelit s věcmi tohoto světa. Musí nejprve projít pod krví a být očištěni z hříchu (totiž nevíry) a pak být obutí v hotovost evangelia, a mít celou výzbroj Boží, hotoví na zvolání každou chvíli.

21 A to naznačovalo, že anděl smrti nemůže projít pod tou krví. Anděl smrti musí se vznést a přejít nad tou krví. A odtud čerpal svou inspiraci básník, když řekl: „Když uzřím krev, minu vás.“

22 Když oni konali to přijímání, hodina vysvobození byla už blízko - pečený beránek a byliny, které jedli před svým vyjitím.

23 Tedy, v tom předobrazu, o kterém bychom si chtěli něco říci, to bylo před mnoha lety, kdy Ježíš vzal to, čemu říkáme večeře Páně, přijímání. A s tím souviselo něco, o čem si chtěl promluvit se svými učedníky. Chtěl to s nimi projednat krátce před svým odchodem. To jest... oni připravili tu síň. To byl čas obecenství. Přijímání to je vskutku společenství.

24 Mnohé církve konají uzavřenou večeři Páně; to znamená vyhrazenou pouze pro svou vlastní církev, když pořádají svou večeři Páně. Ale my zde nejsme žádnou denominací. My máme večeři Páně otevřenou pro všechny, neboť věříme, že každý věřící má právo ke stolu Páně a společenství kolem těch dobrých Božích věcí s každým věřícím bez ohledu na jeho vyznání víry, barvu nebo cokoliv jiného,

neboť všichni se napili z téhož požehnání, totiž Krista.

²⁵ Nyní se tedy přiblížila tato veliká hodina pro našeho Pána, jedno z nejtěžších období zkoušek během jeho pozemského putování bylo zde: Čas zkoušky. Ježíš měl projít zkouškou, stejně tak jako my. A Bible praví že každý syn přicházející k Bohu musí být prvně vyzkoušen, vychován, napomínán.

²⁶ Pro mnohé lidi to je rozhodující - když přichází období zkoušky. V tom čase se musí osvědčit. A Bible praví, že jestliže neobstojíme ve zkoušce, pak jsme nemanželské děti; pouze vyznáváme, že Bůh je naším Otcem, zatímco on naším Otcem není. Neboť kdybychom přijali našeho Pána Ježíše jako svého osobního Spasitele správně a celým svým srdcem, pak nás od lásky Boží, která jest v Kristu Ježíši, nemůže oddělit nic ani na zemi ani v celé věčnosti.

²⁷ V těchto dobách a vlastně vždycky jsem byl ohromen pohledem na lidi, kteří vyznávali, že jsou křesťany, a když přišla první zkouška, padli vedle cesty. To poukazuje na to, že měli intelektuální koncepci o Kristu. Právě kvůli tomu tolik dalších dnes neobstojí, neboť mají pouze intelektuální koncepci. Můžeš tomu intelektuálně věřit, ale to sahá trochu dál. Přijmout Krista znamená přijmout Osobu Krista.

²⁸ Mnozí z nás přijímají náboženství na základě vyučení vyznání víry. Jiní přijímají křesťanství na základě učení o křtu. Jiní věří, že jsou křesťany pro nějaké emoce, jež okusili, jako křik nebo tancování v Duchu, mluvení v jazycích, nebo se mohou prokázat nějakými úžasnými dary. Všechny tyto věci jsou dobré, pokud jsou na správném místě. Ale přijmout Krista znamená přijmout Osobu Krista, a pak všechny tyto ostatní věci zaujmou své místo.

²⁹ Jestliže Bůh neušetřil svého vlastního Syna před krutými zkouškami, pak před těmi krutými zkouškami neušetří rovněž tebe nebo mne.

³⁰ A Ježíš byl zde vystaven své největší zkoušce. Před ním stálo Getsemane, kde měla přijít tato konečná, na vše postačující zkouška, kde bylo vloženo na jeho požehnaná ramena břemeno celého světa. V tom nemohl obstát nikdo jiný na zemi ani na nebi, jenom On. A u vědomí, že všechny hříchy, ty minulé, přítomné a budoucí nyní spočinuly na jeho rozhodnutí. Ale bylo to zároveň jedno z největších vítězství, které Kristus kdy dobyl, když prokázal své Mesiášství a když řekl Bohu: „Ne moje vůle; staň se Tvá.“ To bylo největší vítězství ze všech, které dobyl. Obklíčili jej všichni démoni trápení a pokoušeli se

ho svést a vyzkoušet.

³¹ A jestliže se před Bohem osvědčíme my, když naše srdce jsou očištěna a Duch svatý v nich zaujal své místo, pak zkoušky jsou nádhernou věcí. Bible praví, že naše zkoušky a testy jsou vzácnější než stříbro a zlato tohoto světa. A tak měli bychom za ně být vděční.

³² Nerad bych zde vnášel nějaké osobní zkušenosti. Ale právě mi něco přichází na mysl, připomíná se mi veliký a konečný test, kterému jsem byl podroben ve svém křesťanském prožití. On se udal zde v nemocnici na Spring Hill, když tělo mé manželky už leželo v márnici, poté co opustila tento život a odešla k Bohu, leč zkoušky a utrpení pokračovaly dál. To bylo něco jiného než kdyby mi někdo řekl: „Billy, ty jsi holy roller.“ Taková zkouška nestojí za řeč. A další malé zkoušky jako kritika od lidí, se kterými jsem pracoval, to nestojí za řeč. Ale moje veliká hodina zkoušky přišla, když doktor Adair (připomenul jsem mu to včera v nemocnici, když jsme tam spolu seděli), když se se mnou setkal na chodbě, vzal mne za ruku a řekl: „Billy, tvoje nemluvnátko umírá a nemá žádnou šanci na přežití. Trpí tuberkulózním zánětem mozkových blan.“ Řekl jsem: „Jistě že ne, doktore.“ Tělo její maminky leželo už v márnici.

Řekl jsem: „Jistě že ne, doktore.“

³³ Vstoupil jsem dovnitř. A on řekl: „Jen pojď se mnou.“ Vstoupili jsme do laboratoře a on vzal do ruky skleněnou zkumavku, zatřepal s ní. A zdálo se, že se v ní ukázal proužek. On řekl: „To je zárodek meningitidy, který se nachází v tom dítěti. Vzali jsme to z páteře dítěte, abychom mu ulevily křeče.“ A řekl dále: „Našli jsme v tom tuberkulosní meningitidu. Řekl, ona to vsála s mlékem maminky.“ A řekl: „Kdyby to dítě zůstalo naživu, pak by bylo ochromené a postižené. Ale, díky Boží milosti dítě bude spolu s maminkou.“

Řekl jsem: „Doktore, chtěl bych to dítě vidět.“

³⁴ On řekl: „Nemůžeš ho vidět, Billy, kvůli Billy Paulovi tvému chlapci.“ Řekl: „Mohl bys na něj přenést ten zárodek.“

³⁵ Poté, když se mne snažil povzbudit nejlépe, jak uměl, opustil budovu a já kradmo vklouzl do suterénu. Když jsem tam přišel, nemocnice ještě nebyla uspořádána, jako je nyní, okno bylo nahoře, a stínítka byla z druhé strany. A mouchy seděly na očích toho malého dítěte. Zahnal jsem ty mouchy a pohleděl jsem na její malé tělíčko, které bylo napnuté a její nožičky se pohybovaly sem a tam. A řekl jsem jí: „Sherry, miláčku, poznáš tatínka?“

³⁶ A zdálo se jako by chtěla zamávat svou ručičkou; měla kolem osmi měsíců. Sledoval jsem ji. A ona hrozně trpěla, to malé nevinné dítě, a najednou jedno z jejích malých modrých dětských očí bolestí zašilhalo! Byl bych ihned zaujmul její místo.

³⁷ Poklekl jsem za zavřenými dveřmi a řekl jsem: „Ó, Bože, Otče, tam v márnici je moje manželka, matka toho dítěte, už ji má na starosti pohřební služba. Tam zase leží v postýlce nemocný Billy Paul. A zde umírá moje dítě. Pane, zajisté mi ji nevezmeš. Miluji ji. Ona je tolik podobná své mamince. Chci ji vychovat. Prosím, ó, Bože, ušetříš život mého dítěte?“

³⁸ Pohleděl jsem vzhůru... jak všichni víte, vždycky jsem míval vidění. Zdálo se, jako kdyby se rozprostíral nějaký černý závoj, sestupoval dolů, a jako kdyby Bůh vzal moji modlitbu a hodil mi ji do tváře. A já řekl: „Co jsem takového spáchal, Bože? Provinil jsem se proti tvým zákonům, že musím snášet takové potrestání? Pokud ano, zjev mi to, a budu činit pokání. Udělám vše, ale neber mi to dítě.“ A patřil jsem, že ona přesto umírá. Povstal jsem.

³⁹ A pak přistoupil ke mně pokušitel. To byl jediný případ v celém mém životě, který mohu nazvat rozhodujícím okamžikem, mým Getsemane. Sotva jsem se držel postýlky a tu dábel řekl: „Tak vidíš, to je odměna za tvoji snahu sloužit Jemu. On ti vezme tvou dvaadvacetiletou maminku a její tělo leží v márnici. Pak ti vezme to vzácné dítě, tvé vlastní tělo a krev. A vrazí tvoji modlitbu přímo do tváře. A ty chceš říci, že mu budeš sloužit?“

⁴⁰ Stál jsem na pomezí. Musel jsem učinit rozhodnutí. Pak jsem položil svou ruku na její malou hlavičku a řekl jsem: „Hospodin dal, Hospodin též odjal. Buď požeňnáno jméno Hospodinovo!“ A pocítil jsem úlevu.

⁴¹ Řekl jsem: „Sherry, miláčku, tatínek nemůže jít nyní na tvé místo, ale jednou přijde. Položím tě do maminciny náruče a pochovám tě, ale jednou tě tatínek znovu uvidí.“

⁴² Pan Isler, který pravděpodobně sedí v této budově, ač jej v tom davu nemohu spatřit, on je ex-senátorem státu Indiána. Jel jsem silnicí. Pane Isler, jistě si to vzpomínáš.

⁴³ Měl jsem ruce složené za zády a šel jsem na hřbitov, krátce po povodni, plakal jsem. Chodíval jsem tam vždycky k večeru. A hrdlička se posadila na stromu a zazpívala mi. A zdálo se mi, jako kdyby v těch větvích borovic a jiných stromů větřík vyhrával písničku a šeptal,

vyprávěl:

*Tam za řekou je země,
jež sluje navěky sladkou,
dosáhneš těch břehů jistým stupněm víry;
jeden po druhém se blížíme k těm portálům,
dlít s nesmrtelnými.
Jednou ty zlaté zvonce zazvoní pro tebe i mne.*

44 Pan Isler řídil svůj starý nákladák, vyskočil z něho a objal mne. Řekl mi: „Slyšel jsem tě kázat na rozích ulic, Billy; viděl jsem tě stát v modlitebně; slyšel jsem tě zpívat duchovní písně, jak jsi oslavoval Krista, a cos o něm říkal!“ Řekl: „Nyní ti vzal otce, bratra, ženu, a dítě.“ Řekl: „Co nyní pro tebe znamená?“

45 Řekl jsem: „Pane Isler, i kdyby mne poslal do krajiny zatracených, stále bych Jej miloval! Neboť jednou tam v kůlně, se něco stalo v mém srdci, a nic to nemůže vymazat. Nemám na tom žádné zásluhy. To byla věčná Boží milost, která mne podržela v této hodině velikého rozhodnutí!“

46 A když náš požehnaný Pán šel do Getsemane a měl být v Jeruzalémě zavržen, a radou měl být zbaven života... když věčný osud každé duše všech dob na zemi závisel na jeho rozhodnutí.

47 Ó, jak malé byly ty moje zkoušky ve srovnání s jeho zkouškami. Jak malé jsou ty tvoje ve srovnání s jeho. Taková škoda, že my neobstojíme v těch malých věcech!

48 Ale v té veliké rozhodující hodině on tolik trpěl, neboť o tom všem věděl, až se voda v jeho těle oddělila od krve, a veliké krvavé krůpěje podobající se potu splývaly z jeho obočí... On v Getsemane umíral více než na kříži.

49 A právě když měla nastat tato událost, před tím velikým zápasem, on měl společenství. Shromáždil své učedníky, a pojednával s nimi o tom.

50 A stejně tak jedná s tebou a se mnou, předtím než se pustíme do toho velikého boje života, předtím než započne ten veliký zápas dobra a zla v našem nitru, Bůh si nás přivede do Getsemane a přinese nám přijímání a probere to s námi.

51 Daleko v Phoenixu tam kdysi bylo takové dětské trio, které pro

mne zpívalo: „Rád bych si to probral s Ježíšem. Chtěl bych říci: ‚Ježíši, ty jsi mne miloval, když moje cesta byla tak úzká, kdy bylo tak šero, že jsem dál neviděl, ty jsi mne miloval i v tom šeru.‘“ A ta krátká písnička pokračuje dál slovy: „Rád bych si to s Tebou probral.“

⁵² A je správné když muži a ženy na této zemi se zastaví v té dlouhé pouti životem a proberou si to s Ježíšem, mají s ním společenství a obecenství. Pak vzplane ten boj zkoušek a utrpení. „Každý syn, jenž přichází k Bohu, musí být vyzkoušen.“

⁵³ Večeře Páně není tedy blud. Nevysluhuje se za tím účelem, jak mnozí soudí. Některé církevní denominace vyučují, že večeře Páně je poslední svátostí a že se týká spasení. Večeře Páně se netýká spasení. Večeře Páně nepropůjčuje spasení. I kdybys ji přijal v hodině smrti, ona nemá nic do činění s tvým spasením.

⁵⁴ To je vzpomínka. Ježíš řekl v evangeliu: „To činite na mou památku.“ To neinklinuje ani nepoukazuje k spasení, ale je to vzpomínka ukončeného díla, které v tobě vykonal Duch svatý. To je prostě vzpomínka.

⁵⁵ Mnozí lidé se účastní přijímání, aniž by byli spaseni. Mnozí jedli velikonočního beránka a zahynuli na poušti. A v dnešní době mnozí, kteří nikdy nespatri Boha, jsou účastni večeře Páně.

⁵⁶ Ale není možné být účastníkem jeho spasení a nespatriť Jej, neboť spasení je darem Božím. A večeře Páně je vzpomínkou této veliké na vše postačující Oběti, která byla přinesena za účelem spásy. Dovoluje lidem spatřit, že věříme v smrt, pohřeb a vzkříšení Pána Ježíše Krista. To znázorňuje dokončené dílo.

⁵⁷ Spasení nebylo kdysi úplné skrze oběti kozlů, ovcí a jalovic Starého zákona, neboť starozákonní krev nemohla být odčiněním za hříchy. Ona hříchy mohla pouze přikrýt. Poukazovala rovněž na dobu, kdy to bude dokončené. Zítra večer bychom se chtěli do toho pustit. Ale to byl pouhý předobraz.

⁵⁸ Ale, když přišel Ježíš a jeho krev byla prolita na Golgotě, to byl kompletní rozvod s hříchem. Hřích byl jí odstraněn. Ona je jediným prostředkem spasení. Neexistuje nějaké připojení se k církvi, nějaký doporučující dopis; neexistuje žádný rituální křest; nějaké svaté přijímání nebo jakýkoliv rit nebo článek, který byl Bohem zanechán, jako článek náležící ke spásě; to všechno je pouze za účelem vzpomínky ukončeného díla.

⁵⁹ Vodní křest tě nespasí, ač lidé si někdy myslí, že ano. Vodní křest je vzpomínkou jeho smrti, pohřbu a vzkříšení Páně. On nespasí.

⁶⁰ Večeře Páně je vzpomínkou jeho veliké agónie, jeho odchodu, jeho zlámaného těla a jeho prolité krve. To není skutečná krev; to není skutečné tělo, nýbrž vzpomínka jeho skutečného těla a té vzácné krve. A bereme to jako příkaz, jelikož Ježíš nám přikázal, abychom to činili. A dokud se nevrátí, máme to přijímat.

⁶¹ Nádherný obraz toho nacházíme v epistoletě knihy k Židům, v 7. kapitole, chtěl bych nyní přečíst krátký odstavec 7. kapitoly k Židům, vzali bychom z toho kontext.

Tento Melchisedech, král Sálemu a kněz Nejvyššího Boha, vyšel vstříc Abrahamovi, vracejícímu se od pobití králů, a požehnal mu.

Jemu také Abraham oddělil desátek ze všech věcí. Ten je podle výkladu nejprve Král spravedlnosti, dále pak také král Sálemu, což znamená král pokoje.

⁶² Všimněte si, chceme se k tomu vrátit a uvažovat o tom. Pavel se zde odvolává na starozákonní postavu. Můžeme navázat na Abrahamův život v knize 1. Mojžíšova počínaje 12. kapitolou: Bůh dává Abrahamovi zaslíbení a skrze Abrahama přijde to požehnané símě. Mnozí věří, že Abraham byl židem, ale to není pravda. Abraham byl pohanem, Chaldejcem z města Ur. A stal se Božím služebníkem, nikoliv kvůli tomu, že se odlišoval od ostatních lidí, nýbrž na základě Božího vyvolení.

⁶³ Ty nejsi spasen, protože jsi dobrou osobou. Jsi spasen, protože si tě vybral Kristus. Žádný člověk nehledá Boha; Bůh hledá člověka. Ježíš řekl: „Žádný nemůže přijít ke mně, jedině leč Otec můj, který mne poslal, přitřhl by jej.“ A kdybychom se mohli na chvíli zastavit a uvědomit si velikou závažnost této jediné věci, že to byl Bůh, který si tě vybral, neboť nechtěl, abys zahynul; poskytnul ti příležitost, povolal tě, vyvolil, aby ses stal jeho služebníkem. Aj, co může být nad to vzácnější? Neměls žádnou volbu... pro každého člověka bylo naprosto nemožné, aby hledal Boha; neboť on je z přirození hříšníkem; a nemá v sobě nic, co by mu poskytovalo touhu sloužit Bohu.

⁶⁴ Můžete přistoupit k praseti a říci mu, že je na omylu? Ono je prasetem od přírody. Můžete mu namítnout, že má špatnou výživu? Jistě že ne. Od přírody je prasetem. Můžete mu říci, že by se mělo stát

beránkem, ale ono se spokojí s tím, že je prasetem.

65 Hříšník je rovněž spokojen se svým hříšným stavem, neboť je takovým od přírody.

66 A zde to je. „Narodili jsme se v hříchu, zformováni v nepravosti, přišli jsme na svět jako lháři, od přírody děti neposlušnosti, bez Boha, bez naděje, hněv Boží zůstával na nás. A skrze laskavou Kristovu milost, Bůh ve své svrchované milosti a všemohoucnosti klepe na tvé srdce a nabízí ti tu požehnanou příležitost, odvrací tě opačným směrem a posílá cestou vzhůru.“ Jak bys to mohl zamítnout? Mění tvé touhy, odvrací tě opačným směrem, směřuje na jinou cestu. Ó, pro svět se stáváš bláznem, ale v očích Božích budeš požehnaný. „Blahoslavení, kteří lačnější a žíznější spravedlnosti, nebo oni nasyceni budou“ řekl náš Pán Ježíš Kristus. Bůh ve své předivné milosti!

67 Všimněte si, to bylo to, co Bůh učinil, co Bůh povolal. Ty jsi neměl vůli volat. Neměls žádnou touhu volat, neboť tvoje přirozenost se tomu zcela stavěla na odpor. Ale Bůh tě povolal skrze vyvolení, a obrátil tě opačným směrem, a tvou mysl pohnul ke Kristu a věcem nahoře. Jak bys to mohl odmítnout?

68 Pak Bůh ukázal Abrahamovi, co vykoná pro všechny. To požehnané zaslíbení vzkříšení a věčného života, bylo dáno nejen Abrahamovi, nýbrž jeho semenu po něm, těm povolaným, vyvoleným Božím.

69 A všimněte si, že Abraham na těch polích, kde byl poutníkem... jeho tak zvaný bratr, Lot, který byl vlastně jeho synovcem, synem jeho bratra. A přišla doba zkoušky. Lot pod tíhou této zkoušky oslábnul. Je dokonalým obrazem tělesného věřícího dnešní doby. Když přišla zkouška vytrvalosti v tom nehostinném kraji, Abraham mu dal právo volby. A Lot pozdvihl své oči a spatřil pole a údolí, která byla plná trávy. Byla rovněž plná hezkých stavení. Byla plná veselí. Byla rovněž plná hříchu. A Lot, tělesný od přírody, miloval nynější svět více než věci budoucí, a zvolil raději pohodlí v tomto životě než ten Život budoucí.

70 Abraham, dokonalý to předobraz opravdového věřícího, umytého v krvi Beránka, jehož mysl lnula k věcem nahoře, řekl: „Zvolím si cestu s těmi několika opovrženými Páně.“ Nehledě na ztrátu popularity, nechť to stojí cokoliv, zvolím si cestu s těmi několika Páně. A rozhodnul se zůstat v té zemi, kde ho Bůh postavil, a přečkat období zkoušek.

⁷¹ Jsem zvědav, zda dnešního večera promlouvám k lidem, kteří kdysi začali cestu s Bohem, a když přišel čas zkoušky, zvolili raději vrátit se do světa a věci toho světa, nebo přijali drsnou starou cestu spasení?

⁷² Zachovali jste se jako Mojžíš, když byl podroben zkoušce? Když stál jednou nohou na trůnu Egypta, přece jen za větší sobě pokládal zboží nad egyptské poklady pohanění Kristovo. Opustil tedy Egypt nehledě na množství zlata, na popularitu, uchopil Boha za Slovo, za větší sobě pokládaje zboží nad egyptské poklady pohanění Kristovo.

⁷³ A co my děláme ve zkouškách, když přicházejí těžká protivenství? Když ti říkají, že to všechno přišlo na tebe kvůli tomu, že ses odvrátil od věcí tohoto světa, že jsi náboženským fanatikem, vyvolává to v tobě napětí? To musí přijít. A ty musíš učinit rozhodnutí.

⁷⁴ Ale já budu raději přebývat ve stínu Všemohoucího. Raději půjdu takovou cestou jako Jákob, a dám si polštář z kamene. Raději budu světem považován za blázna, než abych vlastnil všechna bohatství a požehnání, která mi ten svět může poskytnout. Neboť větší je Boží požehnání, než všechna bohatství a zlato a stříbro tohoto světa.

⁷⁵ Všimněte si nyní. Když přišla tato velká zkouška, Lot se propadl do hříchu. Vzpomeňte si, on sestoupil z těch hor na rovinu. Stal se odpadlíkem jako... dokonalý představitel tělesného křesťanství v dnešní době, tak zvaného, které si vybere raději cestu pohodlí a na růžích vystlanou, než aby zůstal věrný v době zkoušky. A na konec upadl do nesnází.

⁷⁶ A vy rovněž. Když si zvolíte lože na růžích ustlané, pamatujte, upadnete do nesnází. „Vaše hříchy vás najdou.“ A Bůh vás bude jednou popotahovat k zodpovědnosti.

⁷⁷ Až jednoho dne král, pohanští králové velikých krajin přijeli, a vzali s sebou Lota a jeho děti, všechno co mu patřilo, a utekli s nimi pryč.

⁷⁸ A jednoho dne můj křehký příteli, jestliže nevytrváš pod krví, dosáhne tě království satana a odnese pryč, pokud nevytrváš pod krví.

⁷⁹ A Abraham, předobraz spravedlivého, byl starostlivý o svého synovce, on je vzorem pravého ryzího křesťana nacházejícího se ve zkoušce, který se osvědčil.

⁸⁰ Měla v tom prsty ve značné míře žena. Lotova žena byla tělesná, velice tělesná. Dnes v těch polích stojí jako solný sloup na

výstrahu kolem jdoucích.

⁸¹ Sára, ta krásná žena, ona chtěla činit to, co si přál Bůh. Měla v úctě svého muže, jak jsme o tom tak rozhodně promlouvali včera večer. Ona zůstala s Abrahamem bez ohledu na okolnosti. Zůstala s ním, neboť on zůstal v zaslíbení. A to je něco.

⁸² A když Lota sebrali, srdce Abrahamovo stálo na jeho straně. Shromáždil armádu ze svých vlastních služebníků a šel za svým bratrem. Jak nádherný předobraz, vzali svoje meče a řekli tyto krále, až nikdo nezůstal naživu.

⁸³ A to je předobraz kazatele evangelia, který, když spatří, že hřích se vloudil do jeho sboru a zmocnil se lidí, on vezme to požehnané evangelium, meč Ducha, a tne a tne, dokud se nezbaví hříchu ve svém sboru, pokud jen je pravým služebníkem Božím. Odstraní všechny nesmysly, tlachání, klevety. Vypudí všechny tyto věci jak rovněž tělesnou povahu světa, která se vloudila do sboru. Jestliže je pravým služebníkem Božím, vezme Meč a tne na jednu i druhou stranu dokud, všechno neodstraní.

⁸⁴ A pak když osvobodil Lota, svého bratra odpadlíka a jeho děti, vedl je zpět ke smíření; všimněte si, ten veliký král přišel z Jeruzaléma a setkal se s ním: Melchisedech. Koho znázorňuje tento muž? Jmenoval se král Sále. Což, každý pismák ví, že Sále byl Jeruzalém. Jmenovalo se Sále předtím, než bylo pojmenováno, Jeruzalém. Kdo byl tím mužem, který se s ním setkal, který považoval jeho krok za správný? Kdo byl tou Osobou, která se postavila vedle něj? Pozorujte, kdo to byl. On byl králem Jeruzaléma a byl rovněž králem pokoje, - třetí verš:

Bez otce, bez matky, bez rodokmenu, nemaje počátek dní ani konec života,...

⁸⁵ Kdo byl tím velikým Knížetem, který se s ním setkal po boji? Otevřeme 1. Mojžíšova 14. kapitulu a 18. verš.

Melchisedech také král Sále, vynesl chléb a víno; ... požehnal... a řekl: Požehnaný... Bohu nejvyššímu, zachovatelí nebe a země; požehnaný Abram, jenž jest služebníkem jeho.

⁸⁶ Po skončeném boji, po dobytí vítězství, po vyklizení bojiště, Melchisedech se setkává s Abrahamem na pláních, přináší chléb a víno, a vysluhuje mu.

87 A kdo to je? To není nikdo jiný než ten, který se setkal s Abrahamem asi za rok, který seděl pod dubem a hovořil s ním.

88 A tentýž Melchisedech řekl, „že již více nikoli nebudu pít z plodu vinného kořene, až do onoho dne, když jej pít budu nový v Království Otce mého.“ Po skončeném boji, po dobytí vítězství, pak ho budeme přijímat znovu v Jeho království. Po skončení posledního boje, když poslední úder meče koncuje s posledním zlem tohoto světa, a velká církev živého Boha bude triumfovat, Kristus se s nimi znovu setká na povětrí s chlebem a vínem, večeří Páně, a po celou věčnost v přítomnosti Otce.

89 Ó, znavený poutníče, vrať se dnes večer zpět do domu Otce. Vyjdi ze Sodomy. Byl jsi smířen krví. A ten nádherný vzpomínkový večer kdy náš veliký Melchisedech, který nemá počátku dnů ani konce života, ale zůstává králem a knížetem na věky věků...

90 Duch svatý je dnešního večera přítomen a namlouvá si nespasené, pokud jsi dnešního večera bez Krista. A jestliže po skončeném boji se chceš s ním setkat v pokoji a přijímat s ním večeří Páně, a sliboval jsi mu lásku a oddělení se od věcí tohoto světa, přijmi to staré drsné evangelium a staromódní drsnou cestu, a pij kalich hořkosti a pronásledování toho světa. Pij hořké byliny pronásledování na tom světě, jež jsou nám dány skrze Bibli, abychom jednou mohli pít to sladké víno nebe, když se s Ním shledáme mezi nebem a zemí, když přijde, aby nám posloužil večeří Páně.

91 Nechť naše srdce o tom přemýšlejí, „Budou pít nový s vámi v Království mého Otce.“ Kdyby přišel ještě před velikonocemi, kdybys zemřel před velikonocemi, nepředejdeš tuto velikou událost. Toto zajisté vám pravím slovem Páně, neboť mrtví v Kristu vstanou nejprve. Potom my živí pozůstavení spolu s nimi zachvácení budeme, vstříc Pánu v povětrí. A ten veliký nebeský Melchisedech, Král, nikoliv toho pozemského Jeruzaléma nýbrž Nového Jeruzaléma, se s námi setká a bude nám spolu posluhovat vínem a chlebem.

92 Dnes večer přijímáme pouze symboly toho. Máme to činit, dokud Jej nespatrieme znovu přicházejícího. Nechť bychom byli nalezeni věrní, zatímco na chvíli skloníme své hlavy k několika slovům modlitby.

93 Nechť se všichni chovají dle možnosti tiše... V této posvátné hodině jak lehké je dovolit se těmto věcem vloudit. Bible praví: „Pokud dovolíme se těmto věcem vloudit, takového zanedbávající spasení.“ Je tak jednoduché to opomenout. Nepřicházíme do kostela, aby nás jiní

viděli. Nepřicházíme slyšet pěkné písničky a hezké kázání. Do kostela přicházíme uctívat, uctívat Boha.

⁹⁴ A každý jeden z nás, smrtelných bytostí, má duši, která se s Ním musí jednou setkat. A na prahu toho velikého dne ukřižování, na připomínku Jeho odchodu... Pokud dnes večer ještě nejsi křesťanem, pokud jsi ve svém životě nikdy nepřijal Krista jako Spasitele, jsi-li dostatečně přesvědčen kázáním Slova a Duch svatý stojí poblíž a praví ti: „Provinil ses“? Otoč se a jdi jinou cestou. Chtěl bys to vyjádřit pozdvihnutím své ruky a slovy: „Bratře Branhame, modli se za mne; žádám si o tvou modlitbu, aby se Bůh nade mnou smiloval.“ Chceš pozdvihnout svou ruku, zatímco čekáme? Bůh ti žehnej, pane. Ještě někdo? Bůh ti žehnej. Bůh ti žehnej, pane. Bůh ti žehnej, ty maličký. Bůh ti žehnej. Ještě někdo... Bůh ti žehnej, dámo.

Snad řeknete: „Bratře Branhame, copak pozdvihnutí ruky něco znamená?“ Je to rozdíl mezi životem a smrtí. Je zde něco většího než život? Vy milujete - pohledte na přírodu. Milujete ji; neradi ji opouštíte.

^{94a} Jednou ráno když na druhé straně ulice umírala manželka mého bratra, to bylo před mnoha lety, nebohá malá Ruth pozvedla svou hlavu, a tam na třesni seděla červenka a ona ji chtěla ještě jednou spatřit... jak ona milovala přírodu. Ale jednou, když přijde Ježíš, ona bude naslouchat zpěvu těch ptáčků na věčnosti. Tam bude růst nesmrtelné kvítí. Tam nebude nemoci ani žalu nebo smrti, neboť ona vešla do pokoje s Bohem a přijala toho velkého Krista, který za ni zemřel, s tou blaženou neklamnou jistotou, s tím požehnaným Slovem Božím, které neklame, se zaslíbením věčného života pro ty, kteří uvěřili. Když pozvedáte svou ruku, dokazujete tím, že duch uvnitř vás učinil rozhodnutí. Bůh ti žehnej, dámo.

Něco v tobě, duch... Podle přírody tvoje ruka byla stvořena tak aby visela dolů, a když pozvedáš svou ruku, pohrdáš samotným zákonem gravitace. To musí být nadpřirozeno. To je v rozporu s vědou, v rozporu s vědeckými poznatky, když prolomíš gravitační zákon. To se nemůže stát, pokud tam není něco nadpřirozeného. Tvoje paže budou prostě viset dolů. Ale když ve svém srdci uvěříš příběhu evangelia a dnešního večera učiníš to rozhodnutí, že skončuješ s hříchem, a v ten nádherný přístup ke Golgotě, když zítra ve tři hodiny budeme sloužit tu vzpomínku, kdy Ježíš zemřel za tvou spásu... a ty jsi to dostatečně zvážil a Duch svatý přišel a zaklepal na tvé srdce a ty jsi to nyní přijal...

^{94b} Ty jsi pouze... něco ve tvém srdci praví: „Pozdvihni ruku.“ Tím

dosvědčuješ před lidmi a před Bohem, že věříš, že jsi to přijal. Bůh vám žehnej, malé děti: tři nebo čtyři z nich jsou zde při oltáři, chlapci a děvčata ve věku asi osmnácti let. Všichni najednou pozvedli ruce. Ježíš řekl: „Nechte dítek a nebraňte jim jít ke mně; nebo takových jest království.“ Je zde ještě další, před modlitbou? Bůh ti žehnej, dámo. To je opravdu... mohla jsi už všelicos docílit v tom životě, paní. Bylo to opravdové. Věřím, že jsi čestnou ženou. A pamatuj si, drahá sestro, nemohla jsi, zvednou ruku, pokud by něco v tobě, něco tam hluboko, ti to neřeklo. Tělesnému rozumu to mohlo připadat trošku hloupé, ale, bratře, v ten den kdy lékař opustí dveře a řekne: „To je konec.“ Když se bude vzdalovat od vraku vozidla po vytažení tvého zbídačeného těla, když bude téci krev a tvoje srdce prudce tlouci: „Nebudeme je přece balamutit; je po nich veta.“ Ó, aj! V této hodině budeš zoufale chtít učinit pokání, ale Bůh řekne: „Ve tvém neštěstí se ti mohu pouze vysmát.“ Ale zatímco stojíme při zdravých smyslech, zatímco... [prázdné místo na pásku]

⁹⁵ Otče, když se blížíme ku konci toho poselství, a žeň obnáší asi patnáct lidí pozdvihnuvších své ruce, oni byli celý život hříšníky... A ty jsi nyní ve své milosti promluvil k nim, otočil je kolem a dovolil spatřit Golgotu a uslyšet slova vycházející z úst Syna Božího: „Otče, odpusť jim, nevěděli, co dělali.“ Ale dnes večer přijmuli evangelium. Před několika dny jsme Jej slyšeli, jak říkal: „Kdo slovo mé slyší, a věří tomu, který mne poslal, má život věčný, a na soud nepřijde, ale přešel, jest ze smrti do života.“

⁹⁶ Dnešního večera je přinášíme tobě, Pane, jako tvoje děti. Necht tvé věčné požehnání odpočine nad nimi, prosíme v Kristově jménu. Necht by přišli znovu v neděli ráno a přinesli si s sebou šaty, se slovy: „Jsem žádostivý učinit veřejné vyznání před tím světem, že jsem věřícím. Jsem žádostivý být pokřtěn ve jménu Pána Ježíše Krista, vzývat ho aby mne naplnil Duchem svatým, a staral se o mne na pouti životem.“

⁹⁷ Požehnej tyto mladé ženy, ty mladé muže, ty staré a malé děti. Pečuj o ně, Otče, patří Tobě. A jako ovoce poselství dnešního večera přináším je Tobě jako tvoje atributy. Jsou ve Tvých rukou jako dary od Boha Otce. Prosím, abys pečoval o ně po celý život. Ve jménu Ježíše prosíme. Amen.

⁹⁸ Jsme velice šťastní, že vás máme mezi námi dnešního večera, jsme rádi, že jste přišli. A zítra večer, naše poselství pro zítřejší večer zní: „Dokonalost věřícího.“ Tak tedy, přijďte, a pokud ve vaší církvi se

právě nekonají bohoslužby, pak s sebou někoho přiveďte.

⁹⁹ A nyní přistoupíme k večeři Páně. Snad někteří z vás... mám trošku zpoždění, několik minut, a chceme vás rozpustit, ty, kteří musí jít.

¹⁰⁰ A ti, kteří by chtěli zůstat a zúčastnit se večeře Páně a umývání nohou spolu s námi... Věříme, že jsme povinni vykonat každý článek, který nám Ježíš nařídil. A jestliže on přijde v mé generaci a dovolí mi setrvat při zdravém rozumu a s láskou v mém srdci, budu se snažit ze všech sil konat dobro každému z vás, a být nalezen věrným na svém stanovišti. Nechť vám nyní Bůh žehná.

